

ע"פ 36682/01/16 - מאיר יאדגר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 36682-01-16 יאדגר נ' מדינת ישראל 14 מרץ 2016

בפני הרכב כב' השופטים:

י' גריל, שופט בכיר [אב"ד]

ב' בר-זיו, שופטת

ב' טאובר, שופטת

המערער:

מאיר יאדגר

ע"י ב"כ עו"ד גב' תמי אולמן

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה

פסק דין

1. בפנינו ערעור הנאשם (להלן: "**המערער**") על גזר דינו של בית משפט השלום בקריות (כב' השופט מוחמד עלי), שניתן ביום 16/12/15, בת"פ 48130-03-13, במסגרתו דחה בית משפט קמא הסדר טיעון לפיו תבוטל הרשעת המערער בביצוע עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), ובעקבות כך נידון המערער ל-3 חודשי מאסר על תנאי, למשך שנתיים והתנאי הוא, כי לא יעבור המערער בתקופת התנאי עבירת אלימות ויורשע בה. כן הוטל על המערער תשלום פיצוי בסך של 5,000 ₪ לעיזבון המנוח י' א' ז"ל (להלן: "**המתלונן**").

העובדות שצריכות לעניין הינן בתמצית אלה

2. כנגד המערער הוגש כתב אישום שייחס לו במקור ביצוע עבירות תקיפה ואיומים. המערער כפר בתחילת ההליך בעובדות כתב האישום, אולם, חל עיכוב בתחילת שמיעת הראיות בשל נסיבות הקשורות בסניגורית שייצגה בזמנו את המערער. לפני שמיעת הראיות, הלך המתלונן אל עולמו.

3. ביום 03/06/15 ובטרם החל ההליך שמיעת הראיות, הודיעו הצדדים, כי הגיעו להסדר טיעון שלא כלל הסכמה לעניין העונש, במסגרתו הוגש כתב אישום מתוקן כנגד המערער. המערער הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, מהן עולה, כי ביום 02/11/11 בשעה 18:45 או בסמוך לכך, התגלע ויכוח בין המערער לבין המתלונן (שכנו של המערער), יליד 1937, לגבי חוב כספי של המערער למתלונן עבור פינוי פסולת. בעקבות הוויכוח תקף המערער את המתלונן באופן שדחפו והכה בלחיו השמאלית.

4. בעקבות הודאתו הורשע המערער ביום 03/06/15 בביצוע עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, והתיק נדחה לשמיעת טיעונים לעונש לאחר קבלת תסקיר שירות מבחן בעניינו של המערער, אשר התבקש להתייחס בתסקירו גם לשאלת ביטול הרשעתו של המערער.

5. לתיק בית משפט קמא הוגש תסקיר שירות מבחן שנערך ביום 18/10/15. במסגרת התסקיר תיאר שירות המבחן את נסיבותיו האישיות של המערער. עוד תיאר שירות המבחן את הרקע התעסוקתי של המערער אשר עוסק כיום בתחום הנדל"ן והיזמות ואת חששותיו של המערער, כי הרשעתו בגין התיק נשוא הערעור תשפיע על עתידו התעסוקתי. במכלול הנסיבות המליץ שירות המבחן להטיל על המערער צו מבחן לתקופה של שנה וחצי, צו של"צ בהיקף של 120 שעות וכן תשלום פיצוי לעיזבון המתלונן. באשר לסוגיית ההרשעה, הותיר שירות המבחן את ההחלטה לשיקול דעת בית משפט קמא.

6. בדיון שהתקיים בבית משפט קמא ביום 29/11/15, במקום שהצדדים יטענו לעונש, הציגו הצדדים הסכמה נוספת לפיה תבוטל הרשעת המערער ויוטל עליו צו של"צ בהיקף של 300 שעות וכן פיצוי לעיזבון המתלונן.

במעמד אותו דיון (29/11/15) ביקשה המשיבה לכבד את הסדר הטיעון החדש אליו הגיעו הצדדים ולבטל את הרשעת המערער. המשיבה נימקה את הסדר הטיעון החדש בכך, כי כתב האישום המקורי שהוגש כנגד המערער תוקן באופן משמעותי ונשמטו ממנו עובדות משמעותיות תוך שינוי הוראות החיקוק שיוחסו למערער במסגרת כתב האישום המקורי.

ב"כ המערער ביקש אף הוא לכבד את הסדר הטיעון ונימק זאת בפני בית משפט קמא בכך, כי למערער יוחסה עבירה קלה יחסית שבוצעה לפני ארבע שנים. עוד טען ב"כ המערער, כי בתיק מתעוררים קשיים ראייתיים בעטיים נטען, כי אם המערער היה עומד על שמיעת הראיות ספק אם היה מורשע. בהקשר זה נטען, כי המערער נמנע מניהול הוכחות מפאת כבודו של המנח שפטר זמן קצר לאחר תחילת ההליך. עוד טען ב"כ המערער, כי הותרת ההרשעה על כנה תשפיע על תפקודו התעסוקתי של המערער שעוסק כאמור בנדל"ן, ובכלל זה עלול הדבר להשפיע על סיכוייו של המערער בקבלת רישיון קבלן.

7. בסמוך לאחר הודעת הצדדים על הסדר הטיעון העדכני, לפיו ביקשו הצדדים את ביטול הרשעת המערער, הבהיר בית משפט קמא לצדדים, כי הוא אינו כבול בהסכמת הצדדים.

גזר דינו של בית משפט קמא

8. ביום 16/12/15 גזר בית משפט קמא את דינו של המערער. בית משפט קמא נדרש בתחילת גזר דינו לשאלה אם עליו לקבל את הסכמת הצדדים להימנע מהרשעת המערער. בית משפט קמא סבר, כי יש להחיל על הסכמת הצדדים לעניין הימנעות מהרשעת המערער את הכללים הקשורים להסדרי טיעון

"רגילים", ובעיקר את מבחן האיזון.

בית משפט קמא ציין, כי ככלל, על בית המשפט לכבד את הסכמות הצדדים. לצד זאת, צוין, כי על בית המשפט גם לשקול את שיקולי הענישה הרלוונטיים ולבחון אם העונש המוצע מקיים את האיזון הנדרש ואינו חורג משיקולי ענישה אחרים ובכלל זה משיקולים שבינטרס הציבורי, וזאת, כשלנגד עיניו עומד הכלל לפיו מבצע עבירה יורשע בדין והימנעות מהרשעה היא בגדר חריג שבחריגים.

לגופו של עניין, קבע בית משפט קמא, כי באיזון בין הדברים לא ניתן לכבד את הסדר הטיעון השני אליו הגיעו הצדדים וזאת משום שההסדר האמור אינו מאזן נכונה בין השיקולים השונים ובראשם האינטרס הציבורי הטמון בעצם ההרשעה. בית משפט קמא ציין, כי הגם שעובדות כתב האישום המתוקן שונו ללא היכר מכתב האישום המקורי, עדין אין להתעלם מכך, כי בבסיס כתב האישום המתוקן שהוגש כנגד המערער עומדות עבירות אלימות שבוצעו כלפי המתלונן שהוא אדם מבוגר בשל חוב אותו חב המערער למתלונן. עבירות אלה לעמדת בית משפט קמא, הן עבירות שאין להקל בהן ראש ולא באות בגדר המקרים החריגים שמצדיקים חריגה מהכלל לפיו מי שביצע עבירה דינו כי יורשע בדין.

בית משפט קמא ציין, כי במקרה הנדון, מדובר באדם (המערער) שאינו צעיר, בן 46 בעת מתן גזר הדין, שאינו בתחילת דרכו המקצועית, אלא הוא עוסק בתחום הנדל"ן מזה שנים. עוד צוין, כי לחובתו של המערער עומדות הרשעות קודמות, בין היתר בעבירות אלימות כך שספק אם ניתן לטעון, כי הרשעתו של המערער בתיק נשוא הערעור, יש בה כדי להעיב על תפקודו העסקי מקום שאין חולק, כי הוא עוסק בתחום הנדל"ן והיזמות גם כאשר לחובתו היו הרשעות קודמות בעבירות אלימות. כן ציין בית משפט קמא לחובתו של המערער את העובדה, כי גם שירות המבחן התרשם, כי המערער לא לקח אחריות מלאה על מעשיו ובסופו של יום לא בא בהמלצה חיובית להימנע מהרשעת המערער.

הוסיף בית משפט קמא וציין, כי מותו של המתלונן שהוא העד המרכזי, לא היה הנימוק להגעה להסכמה שלא להרשיע את המערער, שכן ההסכמה שבאה ביום 03/06/15 במהלכה תוקן כתב האישום, ובה עמדה המאשימה על הרשעת הנאשם - אף היא הייתה לאחר שהמנוח הלך לעולמו. בנסיבות אלה סבר בית משפט קמא, כי בין ההסכמה מיום 03/06/15 להסכמה מיום 29/11/15 לא נתחדש דבר למעט קבלת תסקיר שאין בו תמונה חיובית. בהקשר זה צוין, כי המשיבה לא הבהירה ולא הציגה את הנימוקים לשינוי עמדתה.

בהינתן האמור, קבע בית משפט קמא, כי ההסדר השני שהוצג על ידי הצדדים ושבגדרו ביקשו הצדדים את ביטול הרשעת המערער, אינו מאזן נכונה בין שיקולי הענישה אלא הוא מביא לזילות מה במוסד "אי ההרשעה" ואינו נותן ביטוי מספיק לאינטרס הציבורי בהרשעת הנאשם בעבירות אלימות. לפיכך, דחה בית משפט קמא את הסכמת הצדדים תוך שקבע, כי בנסיבות העניין, אין מקום לביטול הרשעת המערער.

בעקבות דחיית בקשת הצדדים לביטול הרשעת המערער פנה בית משפט קמא לקביעת עונשו של המערער

בהתאם לקווים המנחים שהותוו במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין. בית משפט קמא ציין, כי בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה ולערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה הרי שעל מתחם העונש ההולם לכלול מאסר על תנאי ברף התחתון ועד מאסר בפועל למשך 3 חודשים שיכול ויוטלו בעבודות שירות, וזאת בנוסף לקנס ופיצוי כספי.

במכלול הנסיבות, גזר בית משפט קמא את עונשו של המערער בגדרי המתחם והשית עליו כאמור עונש של 3 חודשי מאסר על תנאי ותשלום פיצוי לעיזבון המתלון בסכום של 5,000 ₪, והכל כמפורט בסעיף 1 לעיל.

תמצית טיעוני הצדדים

9. המערער מיאן להשלים עם החלטת בית משפט קמא שלא לבטל את הרשעתו, ומכאן הערעור שבפנינו. במסגרת הודעת הערעור טען המערער, כי טעה בית משפט קמא עת דחה את הסדר הטיעון השני שהושג בין הצדדים, וזאת, משזה נמצא במתחם הסבירות בעבירה בה הודה המערער בכתב האישום המתוקן. לטענת המערער, בית משפט קמא לא התייחס לעובדה, כי בין הצדדים הייתה ראשית הסכמה על טווח ענישה לרבות לאפשרות לאי הרשעת המערער. עוד נטען, כי בית משפט קמא לא נתן דעתו לעובדה, כי למרות שידע על כך שלמערער הרשעות קודמות, הופנה המערער לתסקיר לבחינת הליך טיפולי לרבות בחינת סוגיית ביטול הרשעת המערער.

עוד טען המערער, כי לאחר קבלת תסקיר שירות המבחן ולאור הדברים שנאמרו בו, הרשה בית משפט קמא למערער לפנות שוב לראש לשכת התביעות בכדי לנסות ולהביא להסכמה לביטול ההרשעה. נטען, כי ככל שבית משפט סבר, כי אין מקום לביטול ההרשעה הרי שלא ברור מדוע אם כן ניתנה הזדמנות זו, אשר יוצרת ציפייה בלב המערער, כי הסכמה שכזו תתקבל.

הוסיף המערער וטען, כי בית משפט קמא נקלע לכלל טעות, עת בחן את העונש שלדעתו ראוי להשית על המערער תחת בחינת סבירות הסדר הטיעון, לא כל שכן, משלא ניתן לקבוע, כי העדר הרשעה וטיפול יחד עם של"צ אינם נופלים בגדר מתחם הסבירות בעבירה של תקיפה סתם. עוד נטען, כי מרבית התיקים הדומים לתיק הנדון הסתיימו בבתי המשפט בתוצאה שאינה כוללת הרשעה.

בדיון שהתקיים בפנינו ביום 25/02/16, חזרה ב"כ המערער על נימוקי הודעת הערעור והוסיפה, כי מאז ביצוע העבירה לפני ארבע וחצי שנים לא חזר המערער לסורו. נתונים אלה בצירוף המלצות שירות המבחן והעובדה, כי כתב האישום המקורי שהוגש כנגד המערער תוקן באופן מהותי, תוך שינוי סעיף האישום שיוחס למערער לתקיפה סתם, מצדיקים לעמדת ב"כ המערער קבלת הערעור. ב"כ המערער ציינה עוד בפנינו, כי המערער מוכן אף, כי בית המשפט יטיל עליו צו מבחן תחת פיקוח שירות המבחן ובאופן שיאפשר לבית המשפט לפקח על התקדמותו הטיפולית של המערער, תוך שיובהר למערער, כי אם יחזור לסורו ניתן יהיה להחזיר את עניינו לבית המשפט שידון בעניינו מחדש.

10. ב"כ המשיבה טענה בפנינו בישיבה שהתקיימה ביום 25/02/16, כי למעשה המשיבה מבקשת להגן על עמדתה שהוצגה בפני בית משפט קמא, ולפיה מבוקש לכבד את הסדר הטיעון בגדרו הגיעו הצדדים לידי הסכמה, כי תבוטל הרשעת המערער.

ב"כ המשיבה הסכימה, כי מדובר בהסדר טיעון מקל, עם זאת, ציינה, כי בבחינה נוספת של הנתונים האישיים של המערער, ולאחר בחינת עברו הפלילי של המערער אשר התברר לגביו כי התיישן, לאור חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירה ורצון המערער לקבל טיפול, כל אלה מצדיקים לעמדת המשיבה את כיבוד ההסדר, הגם שמדובר בהסדר חריג.

11. עד כאן תמצית טיעוניהם של הצדדים.

דין והכרעה

12. לאחר שנתנו דעתנו לעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה המערער, גזר דינו של בית משפט קמא, נימוקי הודעת הערעור, טיעוניהם המפורטים של באי כוח הצדדים והפסיקה שהוצגה לעיוננו, החלטנו לדחות את הערעור ולהותיר את גזר דינו של בית משפט קמא לרבות את הרשעת המערער על כנם.

13. מושכלת יסוד בשיטת משפטנו היא, כי בית המשפט של הערעור לא יתערב בגזר דין של הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים בהם עולה, כי העונש שנגזר, לרבות, הרשעה כחלק ממדיניות הענישה, חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות. ראה: רע"פ 189/14 מודלג' נ' מדינת ישראל (03/03/14). במקרה הנדון, לאחר בחינת גזר דינו של בית משפט קמא על נימוקיו, לא מצאנו, כי נפל פגם היורד לשורשו של עניין ואשר מצדיק התערבות ערכאת הערעור בגזר הדין.

14. ממקרא גזר דינו של בית משפט קמא עולה, כי בית משפט קמא עמד בהרחבה במסגרת גזר דינו על השיקולים בעטיים החליט שלא להיעתר להסכמות הצדדים שהושגו לאחר ההסדר הראשון מיום 03/06/15. כפועל יוצא מכך הותיר בית משפט קמא את הרשעת המערער בביצוע עבירה של תקיפה סתם על כנה, וזאת, תוך שבית משפט קמא ציין, כי הוא ער לכך, כי ככלל סטייה מהסדר טיעון נעשית במקרים חריגים ונדירים בלבד, כאשר המגמה המסתמנת בשנים האחרונות בפסיקתם של בתי המשפט השונים הינה כיבוד הסכמות הצדדים. ראה: ע"פ 2871/07 חייא נ' מדינת ישראל (17/12/07); ע"פ 3836/08 ורטיק נ' מדינת ישראל (06/10/08).

15. בענייננו, הן המערער והן המשיבה מבקשים במסגרת הליך הערעור את ביטול גזר דינו של בית משפט קמא, שלא קיבל את הסדר הטיעון השני עליו הודיעו הצדדים בדיון מיום 29/11/15, לפיו תבוטל

הרשעת המערער בדיון, תוך שהם עותרים לכבד ולאשר את הסכמותיהם.

16. אכן כפי שאף בית משפט קמא ציין, ככלל בתי המשפט השונים נוטים לאשר הסדרי טיעון שהושגו בין הצדדים להליך המשפטי וסטייה מהסדר טיעון תיעשה במקרים חריגים ונדירים בלבד. הטעם לכך הוא כי על בית משפט לשקול, בין היתר, את מידת הפגיעה שתיגרם לנאשם נוכח החלטתו להודות במיוחס לו בכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר הטיעון ושלא להמשיך בניהול הליך מלא בעניינו בפרט מקום שעלולים לעמוד בפני התביעה קשיים ראייניים. וראה: ע"פ 7751/11 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (13/02/13).

ואולם, כלל זה אינו כלל ברזל, כך שבניגוד לטענת המערער, בפועל כאשר מובא לאישורו של בית המשפט הסדר טיעון שכולל ביטול הרשעה, נדרש בית המשפט לבחון, לצד ההלכה המסתמנת בשנים האחרונות, לפיה יש להימנע מלסטות מהסדר טיעון, את סבירותו של ההסדר. בבואו לעשות כן, על בית המשפט להתגבר על שתי משוכות: המשוכה הראשונה, עניינה בכלל לפיו, בתום בירור האשמה, נאשם בגיר שאשמתו הוכחה, יורשע בדיון, שכן הרשעה בעקבות קביעת אשמה מממשת את תכלית ההליך הפלילי, מגשימה את ערך השוויון בין נאשמים ומונעת אפליה. המשוכה השנייה היא, הצורך להראות, כי עניינו של המערער הקונקרטי, נמנה על אותם מקרים חריגים שמצדיקים העדר הרשעה בשל פער בלתי נסבל, בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה בנאשם, לבין תועלתה של ההרשעה מבחינת אינטרס הציבור, ורק אז נתונה בידי בית המשפט הסמכות להחליט כי חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדיון. ראה: ע"פ 5982/08 **יותם כהן נ' מדינת ישראל** (22/04/09).

לצורך בחינת סבירותו של הסדר טיעון, על הצדדים להראות, כי ההסדר שהושג הינו ראוי, וזאת בשים לב לתנאים שהותוו במסגרת ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** (21/01/1997) (להלן: "**הלכת כתב**"). בבחינה זו נדרש בית המשפט לאזן בין הצורך לכבד את הסכמות הצדדים לבין שיקולי ענישה אחרים ובכלל זה נדרש בית המשפט לאזן בין האינטרס הפרטי והציבורי ובין השיקול השיקומי אל מול שיקולי גמול והרתעה ושיקולי ענישה אחרים. ראה: ע"פ 7757/11 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (13/02/13).

17. התגברות על שתי המשוכות האמורות, כרוכה כאמור בהוכחת קיומם של התנאים המצטברים שהותוו בהלכת כתב לחריגה מכלל ההרשעה בעבירות של תקיפה סתם, ואלה הם: כי ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום המערער, וכי סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

18. אשר לתנאי הראשון בדבר פוטנציאל פגיעת ההרשעה בשיקום המערער, הרי שממקרא הודעת הערעור וטיעוני הצדדים, עולה, כי לא עלה בידי המערער להצביע על נימוקים כבדי משקל, לפיהם ככל שתיוותר ההרשעה על כנה יהיה בכך כדי לפגוע בשיקום המערער.

עיקר טענותיו של המערער בכל הנוגע לפגיעת ההרשעה בו נסובו סביב הטענה, כי הותרת ההרשעה על כנה

תפגע במערער מבחינה תעסוקתית.

אולם, על טענה זו השיב בית משפט קמא ותשובתו מקובלת עלינו, כי טענת המערער בדבר הפגיעה בפרנסתו, אינה מחזיקה מים, שכן מהתשתית העובדתית שנפרשה בפנינו, עולה, כי המערער עוסק מזה שנים רבות בעסקי תיווך ונדל"ן, כשלחובתו עמדו במקביל הרשעות בגין עבירות אלימות קשות אף יותר מהעבירה נשוא הערעור, ועדין לא היה בכך כדי לפגוע בפרנסתו של המערער.

מעבר לכך נציין, כי אמנם בפני בית משפט קמא הוצג מסמך מאת רואה החשבון של המערער לפיו הרשעתו בתיק הנוכחי תפגע ביכולתו של המערער לקבל אישורים להליכי רישוי לביצוע בנייה (נ/1), אולם, טענות המערער בעניין זה נטענו בעלמא וללא שהובאו אסמכתאות כלשהן בדבר פגיעה קונקרטית במערער.

בנסיבות אלה, סבורים אנו, כי לא מתקיים התנאי הראשון לפי הלכת כתב שמצדיק את ביטול הרשעת המערער בדיון.

19. בכל הנוגע לתנאי השני אשר מצדיק אי הרשעה לפי הלכת כתב ואשר גורס, כי סוג העבירה מאפשר אי הרשעה, נציין, כי אנו שותפים לעמדת בית משפט קמא לפיה נסיבות ביצוע העבירה בה הודה המערער במסגרת כתב האישום המתוקן (הגם שמדובר באישום הרבה פחות חמור מהאישומים שיוחסו למערער במסגרת כתב האישום המקורי), כמו גם יתר הנתונים שהוצגו בעניינו של המערער, אינן מאפשרות בנסיבות העניין ביטול הרשעת המערער.

כאמור, במקרה הנדון, המערער, תקף את המתלון שהיה במועד ביצוע העבירות בן 74 ומבוגר מן המערער בלמעלה מ-30 שנה, וזאת על רקע סכסוך שהתגלע בינו לבין המתלון בשל חוב אותו חב המערער למתלון.

כמו כן, לחובתו של המערער עבר פלילי לא מבוטל בעבירות אלימות. אמנם, מתדפיס הרישום הפלילי בעניינו של המערער עולה, כי חלק גדול מהעבירות בהן הורשע המערער בעבר התיישן. עם זאת, אין בכך כדי לאיין את העובדה, כי עברו הפלילי של המערער יש בו כדי להצביע על מגמת התנהלותו האלימה של המערער במישורי חייו השונים.

לכך יש להוסיף, כי סוגיית אי הרשעת המערער נבחנה אף על ידי שירות המבחן, אשר בשל מכלול הנסיבות שפורטו על ידי בית משפט קמא לא מצא לבוא בהמלצה חיובית לביטול הרשעת המערער, אלא הותיר את הסוגיה לשיקול דעת בית המשפט.

לנוכח כל האמור, סבורים אנו כי הרשעת המערער במקרה הנדון נחשבת לחוליה טבעית הנגזרת מהוכחת אשמתו הפלילית. בהתאם לכך, יש בהרשעת המערער כדי לממש את תכלית ההליך הפלילי, ואת ערך השוויון.

נציין עוד, כי ההרשעה במקרה זה, נועדה להעביר גם מסר של הרתעת היחיד והרבים, ולשוות למעשה העבירה תווית של מעשה פסול בעיני החברה, שיש בצדו גמול עונשי, גם אם זה בדמות של הרשעה.

מן האמור, עולה, כי גם התנאי השני שמצדיק לפי הלכת כתב חריגה מכלל ההרשעה, אינו מתקיים בעניינו של המערער.

20. בטרם סיום, ובאשר לטענת המערער, כי בית משפט קמא יצר אצלו ציפייה, כי ככל שיושג הסדר טיעון שכולל אי הרשעה, הסכם זה יאושר על ידי בית המשפט, נעיר, כי עיון בתיק בית משפט קמא מלמד, כי לא היה בסיס להתגבשותה של ציפייה מעין זו אצל המערער.

מעיון בתיק בית משפט קמא עולה כי לאחר שהתקבל תסקיר שירות המבחן ביקש ב"כ המערער דאז, בדיון שהתקיים בפני בית משפט קמא ביום 20/10/15 את דחיית הדיון בעניינו של המערער ב-3 חודשים נוספים לצורך הכנת תסקיר משלים.

במעמד אותו דיון (20/10/15), התנגדה המשיבה לבקשת ב"כ המערער, תוך שנימקה התנגדותה בכך, כי המשיבה עומדת על הרשעת המערער. אמנם, בתום הדיון ביקש ב"כ המערער לבוא בדברים עם המשיבה בנושא ביטול ההרשעה. אולם, לא הובעה על ידי בית משפט קמא עמדה כלשהי בכל הנוגע להמשך המשא ומתן בין המערער למשיבה.

זאת ועוד, עיון בפרוטוקול הדיון מיום 29/11/15 מלמד, כי מיד עם הודעת הצדדים, כי הגיעו להסדר טיעון חדש, הבהיר להם בית משפט קמא, כי הוא אינו כבול להסדר הטיעון.

21. בהינתן כל האמור, משלא מצאנו כי התקיימו התנאים לאי הרשעת המערער הן בשל מהות העבירה, חומרתה והאינטרס הציבורי בהרשעה הפלילית והן בשל העובדה כי לא מצאנו, כי הוכחה הפגיעה הנטענת ב"שיקום" המערער, סבורים אנו, כי לא נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא שלא לקבל את הסדר הטיעון שהוצג כאמור על ידי הצדדים בדיון מיום 29/11/15, לרבות, ההחלטה להותיר את הרשעת המערער על כנה.

מסקנה זו מקבלת משנה תוקף, משלא הובהר על ידי ב"כ המשיבה פשר השינוי בעמדתה הראשונה לפיה יש להרשיע את המערער, נוכח העובדה שלא היה גם כל שינוי בנסיבות בין הסדר הטיעון הראשון להסדר הטיעון השני, שמצדיק שינוי בעמדה ושעה שבמסגרת הסדר הטיעון הראשון, הודה המערער בעובדות כתב האישום המתוקן, בלא שנכללה בו הסכמה לביטול ההרשעה.

22. סיכומו של דבר ולנוכח כל האמור, מסקנתנו היא, כי לא נפל פגם בגזר דינו של בית משפט קמא

שמצדיק התערבות בגזר הדין, ולפיכך, אנו מורים בזאת על דחייתו של הערעור.

23. המזכירות תעביר בדואר רשום עותק מפסק דין זה לידי המערער, ב"כ המערער וב"כ המשיבה באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי).

ניתן היום, ד' אדר ב' תשע"ו, 14 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.

ב. טאובר, שופטת

ב. בר-זיו, שופטת

י. גריל, שופט בכיר
[אב"ד]